

ESIPUHE

Kristillisen kirkon lähetystyö on alusta alkaen ollut pelastukseen tähtäävää toimintaa, jonka kohteena on koko maailma kaikkine ihmisineen, rotuun ja uskontoon katsomatta: ”*Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.*” (Mk. 16:15–16). Siten lähetystyö ja pelastus ovat aina kuuluneet erottamattomasti yhteen. Evankeliumin julistaminen on ollut pelastuksen ilosanoman julistamista. Lähtökohta on siinä, että evankeliumi ei tarjoa vain yhtä vaihtoehtoista pelastustietä, vaan se on ainut pelastustie (ks. Joh. 14:6). Apostolit joutuivat pian lähetystyönsä alkuaikoina korostamaan juuri soteriologiaansa (ks. Ap. t. 4:12). Käytännössä tämä merkitsi toisaalta pelastustien ehdotonta rajaamista vain Jeesukseen, mutta toisaalta sen korostamista, että tämä tie on auki koko maailmalle.

Huolimatta siitä, että lähetystyön teologinen perustus on selkeä, juuri soteriologiasta on tullut lähetysteologian mielenkiinnon ja samalla kriittisen keskustelun keskeinen aihe. Tällöin on noussut esiin kysymys ei-kristillisten uskontojen totuusarvosta ja jopa lähetystyön tarpeellisuudesta ja oikeutuksesta. Viime vuosikymmenien uskonnollinen liikehdintä ja yleinen globalisointiprosessi ovat olleet osaltaan vaikuttamassa tämän keskustelun lisääntymiseen. Keskustelun suuntautumisella on mitä ilmeisin vaikutus koko kirkon missioon. Läntisen kristikunnan maallistumista ja yleisuskonnollisuuden nousua on seurannut lähetystyön hiipuminen. Lähetysmotivaation on paljolti kadoksissa.

Iustitia 13 artikkeleineen osallistuu edellä mainittuun keskusteluun kristillisen kirkon aidon missionaarisen olemuksen selkiyttämiseksi. Artikkeleissa käsitellään keskeisiä ja ajankohtaisia teemoja yhdistäen niitä myös käytännön tilanteisiin ja kokemuksiin eri puolilta maailmaa. Tämän aikakauskirjan tematiikassa liikumme kristillisen mission ytimessä.

Pekka Huhtinen